ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase, v právní věci žalobců: **a) M. Z., b) Š. C.,** a **c) M. Z.,** všichni zastoupeni JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Revoluční 551/6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad,** se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Obec Nové Dvory, se sídlem Nové Dvory 5, Roudnice nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2018, č. j. 15 A 177/2016 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**

II. Řízení o kasační stížnosti žalobců b) a c) **se zastavuje.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

V. Žalobcům b) a c) **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 10 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám JUDr. Jiřího Císaře, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajský pozemkový úřad pro Ústecký kraj, pobočka Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“) schválil rozhodnutím ze dne 22. 1. 2015, č. j. SPU 623538/2014 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území N. D. u D., zpracovaný Ing. J. R. jménem firmy GEOS, geodetické služby, s.r.o. Litoměřice. Proti tomuto rozhodnutí podala V. Z. a žalobci [v tomto řízení žalobci a) až c)] odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, č. j. SPU 365627/2015, a současně potvrdil rozhodnutí I. stupně.

II.

[2] Žalobkyně V. Z., zesnulá dne 13. 8. 2016, podala společně se žalobci a) až c) žalobu proti rozhodnutí žalovaného, přičemž po jejím úmrtí byla její věc vyloučena k samostatnému řízení pod sp. zn. 15 A 177/2016. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 5. 10. 2017, č. j. 15 A 177/2016 - 23, ustanovil jejími procesními nástupci žalobce a) až c).

[3] V žalobě ke krajskému soudu žalobci poukazovali na to, že o věci rozhodovala podjatá pracovnice, vedoucí pobočky Mgr. J. D., že se žalovaný nezabýval jejich námitkami týkajícími se nepřístupnosti nově vymezených pozemků a účelovosti celého řízení, nezabýval se ani tím, zda jsou konkrétní pozemkové úpravy v souladu s účelem pozemkových úprav podle zákona. Závěrem žalobci namítali, že na pozemcích zasažených pozemkovými úpravami mělo být provedeno šetření.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku ze dne 7. 2. 2018 nejprve připomněl, že o žalobě žalobců a) až c) podaných jimi samotnými vedené pod sp. zn. 15 A 127/2015, z níž byla vyloučena projednávaná věc žaloby zesnulé V. Z., jejímiž jsou procesními nástupci, již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 15 A 127/2015 - 128. Tento zamítavý rozsudek potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 3 As 90/2017 - 61, kterým zamítl kasační stížnost žalobců. Krajský soud proto neshledal důvod se od svých dosavadních závěrů odchylovat.

[5] Dále krajský soud vypořádal námitku spočívající v rozhodování podjatou pracovnicí (Mgr. J. D.), která měla vystupovat jak v řízení v I. stupni, tak v souvislosti s napadeným rozhodnutím, kdy podepsala průvodní dopis, kterým žalovaný zaslal citované rozhodnutí žalobcům. Krajský soud k tomu uvedl, že napadené rozhodnutí podepsal Mgr. M. G., přičemž v hlavičce rozhodnutí je uvedeno, že věc vyřizuje Ing. J. Z. Průvodní dopis, uvádějící toliko, že je v příloze zasíláno napadené rozhodnutí, podepsala skutečně Mgr. J. D. Ze správního spisu však nevyplývá, a žalobci to ani netvrdili, že by se Mgr. D. podílela na odvolacím řízení jinak, než pouhým odesláním napadeného rozhodnutí.

[6] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud uvedl, že žalovaný na stranách 7-12 napadeného rozhodnutí srozumitelně vypořádal námitky žalobců směřující do nesouladu návrhu pozemkových úprav se zákonem č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

[7] V souvislosti se samotným institutem pozemkových úprav odkázal krajský soud na judikaturu jak Ústavního soudu, tak i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 - 86. Z posledně jmenovaného rozhodnutí mj. vyplývá náročnost procesu pozemkových úprav, stejně jako fakt, že posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Z hlediska schvalování pozemkových úprav zdejší soud zdůraznil, že vlastníkům v menšině nezbývá, než provedení pozemkových úprav respektovat. To pak nejen proto, že souhlas vyjádřili vlastníci požadované výměry, ale i s ohledem na veřejný zájem. Především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v zákoně o pozemkových úpravách, ve spojení s nařízením vlády č. 4/2000 Sb., neměli být zasaženi ve svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. Podmínky hospodaření přitom musí být posuzovány nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též celku. V rozsudku ze dne

6. 12. 2011, č. j. 1 As 96/2011 - 143, publ. pod č. 2578/2012 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že podmínka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva je splněna tehdy, pokud nové pozemky navržené do vlastnictví nesouhlasících vlastníků splňují kritéria podle § 10 zákona o pozemkových úpravách.

[8] V návaznosti na uvedené závěry přistoupil krajský soud k přezkumu, zda došlo k dohodě o návrhu komplexních pozemkových úprav zákonným způsobem. Uvedl, že podle § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách vyjadřují vlastníci svůj (ne)souhlas podpisem na soupisu nových pozemků. Odstavec 21 uvedeného ustanovení uvádí, že v případě nevyjádření vlastníka jej pozemkový úřad vyzve, aby tak učinil ve lhůtě 15 dnů. Pokud tak neučiní, předpokládá se jeho souhlas. V nyní řešené věci byl souhlas proveden podpisem na soupisu nových pozemků každého vlastníka či spoluvlastníků, přičemž „*souhlas*“ vlastníků, kteří se nevyjádřili, je obsažen na přípisu s názvem „*Soupis nároků a soupis nových pozemků KoPÚ N. D. u D:*“, kde je přiložen doklad o doručení. Nesouhlas byl evidován pouze u žalobců. Vzhledem k tomu, že výměra vlastníků, kteří s pozemkovými úpravami souhlasili, činila 4209559,95 m², tedy více než 98 % dotčených pozemků, bylo bezpochyby dodrženo kritérium tří čtvrtinové většiny, obsažené v § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů. Tyto závěry pak plně dopadají i na námitky žalobců směřující proti plánům společných zařízení a spočívající v tom, že by bylo možno pozemky včetně přístupových cest uspořádat lépe.

[9] Posledním žalobním bodem žalobci namítali, že mělo být provedeno šetření na pozemcích, kterých se budou týkat pozemkové úpravy. Soud odkázal na § 9 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách, který v daném kontextu upravuje složení a činnost komise, zjišťující průběh hranic pro účely pozemkových úprav. Doplnil, že zahájení této činnosti bylo oznámeno veřejnou vyhláškou, přičemž správní spis obsahuje související pozvánky včetně doručenek (i žalobcům) a navazující korespondenci žalobců ke stavu pozemků a plánu pozemkových úprav. Ze zákonné úpravy přitom nevyplývá povinnost výše zmiňované komise provádět zjišťování pouze za přítomnosti vlastníků dotčených pozemků. Správní spis naopak dokládá, že komise zjišťovala v terénu polohy pozemků, jednala s vlastníky pozemků a reagovala na jejich četné připomínky. Ani zde proto krajský soud neshledal pochybení a žalobu zamítl.

III.

[10] Proti napadenému rozsudku podali žalobci a) až c) (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatelé uvedli, že si jsou vědomi, že krajský soud již dříve rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 15 A 127/2015 - 128, zamítl jejich prakticky shodnou žalobu a kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2017, č. j. 3 As 90/2017 - 61. Zároveň se však domnívají, že je důvod k podání kasační stížnosti, protože se krajský soud žalobou zabýval pouze formálně.

[12] Nepřezkoumatelnost spatřovali stěžovatelé v nevypořádání žalobních námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí a zejména pak v absenci posouzení zákonných důvodů pro provedení pozemkových úprav.

[13] Napadený rozsudek je nezákonný, neboť se v něm krajský soud nevypořádal s tím, zda bylo dosaženo cíle pozemkových úprav a zda byly tyto cíle dostatečně odůvodněny, a zabýval se pouze splněním formálních postupů podle zákona o pozemkových úpravách. Navrhované pozemkové úpravy pouze předstírají, že jsou ve veřejném zájmu. Krajský soud rovněž pochybil, když potvrdil rozhodnutí žalovaného, který sám svými úvahami nahrazoval rozhodnutí správního

orgánu I. stupně. Zároveň se krajský soud nevypořádal s námitkou, že se nejedná o souhlas více než tří čtvrtin vlastníků dle výměry pozemků, ale pouze o jejich podpisy na prezenční listině.

[14] Kritéria přiměřenosti kvality, výměry a vzdálenosti krajský soud nijak blíže nezkoumal, nezabýval se dostupností nových pozemků, včetně námitky značné vzdálenosti nových pozemků a jejich kvalitou. Takovým postupem není naplněn cíl pozemkových úprav a naopak jsou tím poškozována vlastnická práva stěžovatelů, a to měrou rovnající se vyvlastnění.

IV.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na dřívější rozsudky krajského i Nejvyššího správního soudu v téže věci s tím, že se v těchto řízeních opakovaně vyjadřoval, a posouzení věci proto nechává na zdejším soudu.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky projednání kasační stížnosti.

[18] S podáním kasační stížnosti je spojen vznik poplatkové povinnosti podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Dle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je kasační stížnost zpoplatněna částkou 5 000 Kč za každého, kdo kasační stížnost podá. Protože stěžovatelé spolu s podáním kasační stížnosti tento soudní poplatek nezaplatili, Nejvyšší správní soud je usnesením ze dne 8. 3. 2018, č. j. 7 As 67/2018 - 12, vyzval k jeho zaplacení ve výši 15 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona po marném uplynutí lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[19] Výzva k zaplacení byla stěžovatelům doručena dne 14. 3. 2018, kdy byla vložena do schránky stěžovatele a), který byl na základě plné moci zástupcem stěžovatelů b) a c) (doručenka na č. l. 13 spisu NSS). Lhůta k zaplacení soudního poplatku tak uplynula dnem 29. 3. 2018. Ze záznamu o složení ze dne 22. 3. 2018 (na č. l. 15 spisu NSS) vyplývá, že dne 21. 3. 2018 došlo k zaplacení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč za stěžovatele a). Ze záznamu o složení na č. l. 16 spisu NSS vyplývá, že teprve dne 3. 4. 2018 došlo ke složení zbývajících 10 000 Kč za stěžovatele b) a c). Z výše uvedeného je zřejmé, že soudní poplatek připsaný na účet soudu dne 21. 3. 2018 byl zaplacen včas, avšak soudní poplatky připsané na účet soudu dne 3. 4. 2018 byly uhrazeny až po uplynutí vymezené patnáctidenní lhůty. Přitom platí, že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 208/2015 - 24, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 157/2016 - 19).

[20] Protože tedy byl soudní poplatek stěžovatelů b) a c) zaplacen až po stanovené lhůtě, zdejší soud řízení o kasační stížnosti těchto dvou stěžovatelů podle § 47 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil a meritorně projednal pouze kasační stížnost stěžovatele a).

VI.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele a) v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Předně Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry zdejšího soudu obsažené v zamítavém rozsudku ve věci týchž účastníků ze dne 26. 7. 2017, č. j. 3 As 90/2017 - 61, ve kterém se zdejší soud přehledně vypořádal s námitkami týkajícími se charakteru pozemkových úprav. Od závěrů zde vyjádřených neshledal ani nyní důvod se odchýlit.

[23] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[24] Stěžovatelé namítli nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a to v souvislosti s údajným nevypořádáním jejich námitek směřujících do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného a pouze formálním posouzením jejich námitek ze strany krajského soudu. Zdejší soud se však s jejich tvrzením neztotožňuje. Krajský soud se přezkoumatelností napadeného rozhodnutí zaobíral na straně 5 napadeného rozsudku. Zde odkázal na příslušné pasáže rozhodnutí, v nichž se žalovaný s odvolacími námitkami stěžovatelů vypořádal, vyložil smysl pozemkových úprav a vysvětlil, že podle ustálené judikatury nemůže soud do pozemkových úprav zasáhnout, pokud k nim došlo zákonným způsobem.

[25] Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu způsobu posouzení námitek stěžovatelů, lze se ztotožnit se závěrem krajského soudu, že těžiště žalobních námitek spočívalo především v nesouhlasu stěžovatelů s výsledkem navržených pozemkových úprav. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že jeho konstantní judikatura označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti, je z něj zjevné, na základě čeho dospěl krajský soud ke svému právnímu závěru, a krajský soud ani neopomenul vypořádat všechny žalobní námitky. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[26] Co se týče věcného posouzení pozemkových úprav ze strany krajského soudu, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se krajský soud účelem pozemkových úprav a jejich zákonnou úpravou zaobíral velmi podrobně, a to na stranách 5 a násl. napadeného rozsudku, kde úvodem odkázal na smysl § 2 zákona o pozemkových úpravách. V souladu s tímto ustanovením platí, že pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8

citovaného zákona. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikaci hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochraně a zúrodnění půdního fondu, vodnímu hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží také pro obnovu katastrálního operátu a jako podklad pro územní plánování. Dalším zcela zásadním ustanovením pro projednávanou věc je § 10 téhož zákona vymezující tzv. kritéria přiměřenosti kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků. Konečně nelze v kontextu projednávaného případu pominout § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, jenž stanoví, že pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň tří čtvrtin výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.

[27] Krajský soud také přesvědčivě poukázal na judikaturu zdejšího a Ústavního soudu. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, pozemkové úpravy jsou natolik intenzivním zásahem do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že je při jejich realizaci nutno uplatňovat zásady vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Z toho konečně vycházel krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 - 86, z něhož se především podává, že „*z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách* (nyní § 11 odst. 4) *je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují dvě třetiny výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami* (nyní vážené hlasy vlastníků alespoň 3/4 výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy). *Právní úprava předpokládá, že je téměř nemožné docílit plného souhlasu všech vlastníků. V tomto případě však nezbývá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách* (nyní § 10 zákona) *ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb., neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.*“ (poznámky vložil nyní Nejvyšší správní soud)

[28] V kontextu námitek stěžovatelů vyjadřujících jejich nespokojenost s výslednou podobou náhradních pozemků lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 127/2014 - 57, kde stěžovatel mj. namítal, že byl z lukrativního území vytěsněn na jeho kraj. Nejvyšší správní soud zde zdůraznil, že rozhodující je dodržení kritérií přiměřenosti dle § 10 zákona o pozemkových úpravách, kdy při jejich dodržení nelze konstatovat, že by došlo k porušení práv vlastníků. Krajský soud na podkladu uvedeného zákonného rámce a navazující judikatury učinil zcela správný závěr, že toliko subjektivní nesouhlas stěžovatelů s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkových úprav nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejich schválení. Jak totiž vyslovil zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 - 278, platí, že „*každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy (§ 10 zákona o pozemkových úpravách)*.“

[29] Na uvedených základech přistoupil krajský soud správně k posouzení, zda ke schválení návrhu komplexních pozemkových úprav došlo procesně zákonným způsobem. Stěžovatelé v kasační stížnosti zopakovali svůj nesouhlas s tím, že by návrh pozemkových úprav byl

podpořen více jak třemi čtvrtinami vlastníků (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách v tehdy účinném znění). Krajský soud tuto problematiku dopodrobna rozebral na straně 7 - 8 napadeného rozsudku, kde vyšel z obsahu správního spisu, který konfrontoval s § 9 odst. 20 a 21 citovaného zákona. Nejvyšší správní soud ověřil správnost krajským soudem uvedených hodnot a dospěl k závěru, že návrh pozemkových úprav byl schválen vlastníky výměry přesahující 98 % celkové výměry zahrnuté do pozemkových úprav ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách [*in concreto* celková výměra činí 4292732,95 m^2, z toho souhlasí vlastníci výměry 4209559,95 m^2 (tj. 98,06 %) a nesouhlasí vlastníci výměry 83173,00 m^2 (tj. 1,94 %)]. Stěžovatelům tak nelze dát za pravdu v tom, že požadavek § 11 odst. 4 citovaného zákona nebyl naplněn. Zároveň ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že vlastníci dali svým podpisem na „Soupisu nových pozemků každého vlastníka či spoluvlastníka“ výslovný souhlas s pozemkovými změnami a nejedná se pouze o podpisy na prezenční listině, jak v kasační stížnosti namítají stěžovatelé.

[30] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce týkající se doplnění argumentace správního orgánu I. stupně v rozhodnutí žalovaného. Je třeba připomenout, že řízení, z něhož vzešlo správní rozhodnutí, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že správní řízení představuje až do vydání rozhodnutí jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací či rozkladový správní orgán nahradit část odůvodnění orgánu I. stupně vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41).

[31] Nejvyšší správní soud na tomto místě uzavírá, že podstata kasační argumentace stojí v podstatné míře na nesouhlasu s věcným uspořádáním vlastnických vztahů k pozemkům, jejich umístěním a schválením společných zařízení v intencích schváleného návrhu pozemkové úpravy. Z hlediska dodržení zákonných požadavků na zohlednění vstupních a výstupních nároků stěžovatelů v pozemkové úpravě nebyl správním orgánem I. stupně či žalovaným porušen zákon. Pokud jde o nesouhlas stěžovatelů s navrženým výsledným uspořádáním jejich pozemků, ten podle zákona nemohl sám o sobě vést k neschválení návrhu na nové uspořádání pozemků, neboť pro tento návrh hlasovali vlastníci 98,06 % výměry půdy pozemků řešených v rámci předmětné pozemkové úpravy, což je více, než zákonem požadovaná kvalifikovaná většina (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách). Ke schválení návrhu pozemkových úprav došlo tedy v projednávané věci v souladu se zákonem, a nejsou tak naplněny ani kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[32] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele a) jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

VII.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel a) nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[34] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení (Obec Nové Dvory) vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

[35] Zbývá posoudit, v jakém rozsahu bude případně vrácen soudní poplatek uhrazený po marném uplynutí lhůty stanovené ve výzvě k úhradě soudního poplatku. Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen - komu již nesvědčila poplatková povinnost. Následně uhrazený soudní poplatek byl v takovém případě v plné výši vrácen podle § 10 odst. 1. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že obdobně je třeba postupovat i pokud je nyní soudní poplatek uhrazen před vydáním usnesení o zastavení řízení (a tedy za trvání poplatkové povinnosti), avšak v důsledku marného uplynutí soudem stanovené lhůty k němu již soud podle § 9 odst. 1 nemůže přihlížet. Tato následná úhrada totiž nemůže nic změnit na splnění podmínek pro vydání usnesení o zastavení řízení v důsledku nezaplacení soudního poplatku. Přestože dosud trvá poplatková povinnost, která zanikne až právní mocí usnesení o zastavení řízení, je třeba na poplatníka, který poplatek uhradil po lhůtě, hledět tak, že již není k úhradě soudního poplatku povinen. Proto nic nebrání, aby soud po zastavení řízení vrátil i v těchto případech poplatníkovi uhrazený poplatek v plné výši s poukazem na § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. dubna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu